



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **K. H.**, narozený dne X, IČO X
X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.05.2021 č.j. 196/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem dopravy (dále jen „žalovaný“), kterým žalovaný rozhodl tak, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též jen „prvostupňový orgán“ nebo „dopravní úřad“) ze dne 11. 9. 2018, č. j. MHMP 1382890/2018, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále také jako „zákon o silniční dopravě“) a byla mu

uložena pokuta a povinnost nahradit náklady řízení, výrokem I. změnil text výroku o vině [ve výroku A), B), C) prvostupňového rozhodnutí], a výrokem II. ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 35 odst. 2 písm. r) a podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě.

2. Žalobní námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.
4. Podle žalobce není pravdou, že žalobce požadoval částku ve výši 300 Kč u hotelu Pyramida ihned, ale oznámil, kolik bude stát jízdné včetně zpáteční cesty do ulice Karlova. Skutečnost, že mu cestující dali celou částku ihned, tak nelze brát k tíži žalobce. Jakýkoliv požadavek na uhrazení jízdného, lze považovat za zálohu, což není nic protizákonného. Žalobce z konečného místa přepravy neodjel, stvrzenku vytiskl a ukončil přepravu až na pokyn kontrolního pracovníka MHMP.
5. Porušení řádného dokazování v řízení před správními orgány podle žalobce spočívá v tom, že ve správním řízení měl být proveden výslech svědkyň B. a N.. Na písemné oznámení by mělo být nahlíženo stejně, jako v trestním řízení. Písemná výpověď, stejně jako výpověď v přípravném řízení trestním, musí být potvrzena při ústní výpovědi. Pouhý odkaz svědkyň při ústním jednání dne 13. 8. 2018 na rok starý písemný záznam je irelevantním důkazem. Jelikož žalobce popsal skutkový stav jinak, než svědkyně, bylo zákonnou povinností žalovaného položit svědkyním zejména otázky, zda po žalobci požadovaly zpáteční jízdu a proč nepožadovaly stvrzenku. Není tak najisto prokázáno, že svědkyně nepožadovaly přepravu zpět do ulice Karlova.
6. Nadto v písemných záznamech nebylo uvedeno, že by taxametr byl zakryt novinami. Žalovaný se pouze domnívá, že tam, kde byly ve voze žalobce noviny, obvykle bývá taxametr. Žalovaný proto neprokázal, že taxametr žalobce byl zakrytý, neboť tuto skutečnost pouze dedukoval a nepostupoval proto v souladu s ust. § 50 odst. 1 a 2 správního řádu, když nezajistil řádné důkazy pro vydání rozhodnutí. V protokolu o kontrole navíc nebyly uvedeny údaje splňující požadavky § 51 správního řádu. Správní orgány vycházely výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě, na něž bylo v různé formě odkazováno, což je nezákonné.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že v době provedení kontroly zákon o silniční dopravě neumožňoval při přepravě prováděné v rámci státního odborného dozoru v taxislužbě užívat cizí jazyk a pořizovat zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové záznamy bez vědomí dopravce nebo řidiče. Jelikož v daném případě bylo užito cizího jazyka a byly případně používány zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové záznamy, bez vědomí žalobce, jedná se o důkazy nezákonné.
8. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že již uplynula promlčecí lhůta předmětného přestupku, neboť podle ust. § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) činí promlčecí doba 3 roky. Přestupek měl být spáchán 19. 9. 2017 a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 12. 5. 2021. Promlčecí lhůta tedy uplynula dne 18. 9. 2020.
9. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že správními orgány nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu. Výslech svědků téměř po roce, jakož i vydání následujícího rozhodnutí je víc než zarážející a budí domněnku účelovosti a

záměrného prodlužování lhůty. Takový postup je nezákonný a je nedostatečným podkladem pro uložení likvidační pokuty (70 000 Kč).

10. Výrok prvostupňového rozhodnutí, který byl následně žalovaným částečně změněn a ve zbytku potvrzen, je pak dle žalobce v rozporu s § 68 správního řádu (*pátý žalobní bod*), protože neobsahuje žádné údaje o cestujících, pouze jména, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a důkaz o tom, zda se jednalo o zaměstnance prvostupňového orgánu. Takové rozhodnutí je nezákonné a nevykonatelné.
11. Žalobce brojí i proti výši uložené pokuty, která nebyla odůvodněna dostatečně. Současně žalobce namítá, že uložená sankce je nepřiměřená (*šestý žalobní bod*). Výše pokuty byla odůvodněna obecným konstatováním, z něhož není zřejmý mechanismus stanovení její výše.
12. V posledním *sedmém žalobním bodu* žalobce namítá nedostatečné odůvodnění uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení. Tvrdí přitom, že správní řízení svým jednáním nevyvolal, protože jednal v souladu s právními předpisy.
13. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí. Pokud se soud neztotožní s argumentací žalobce, navrhuje, aby soud výši ukládané sankce moderoval.
14. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že na základě odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a napadeným rozhodnutím změnil části výroku A) prvoinstančního rozhodnutí tak, aby odpovídala skutečnosti a prodloužení lhůty na úhradu pokuty a nákladů řízení a ve zbytku prvoinstančního rozhodnutí potvrdil. Za zjištěná porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. g) a § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě, kterými došlo k naplnění skutkových podstat přestupku podle § 35 odst. 2 písm. r) a přestupku § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě, byla žalobci uložena pokuta prvostupňovým rozhodnutím ve výši 70 000 Kč.
15. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že námitku žalobce vztahující se ke skutkovým zjištěním považuje za nedůvodnou, neboť námitku žalobce týkající se zpáteční přepravy považuje za smyšlenou za účelem překroucení skutečného stavu věci. Jako nelogická se žalovanému jeví platba za přepravu v její polovině, maximálně se lze v jednotkách případů setkat s vybráním zálohy za provedení přepravy těsně před jejím zahájením, pokud se jedná o delší přepravu a řidič vozidla taxislužby chce mít jistotu, že cestující finančními prostředky k jejímu zaplacení disponuje. Stejně tak nelogické se jeví provedení kontroly v polovině přepravy a nikoliv po jejím skončení, neboť se na řidiče vozidla vztahují evidenční a administrativní povinnosti spojené se zaznamenáváním přepravy, nikoliv v jejím průběhu (ukončení přepravy v taxamtru, pořízení záznamu o přepravě, jeho vyplnění, vydání dokladu o zaplacení jízdného v případě žádosti cestujících aj.). Záznamy z kontrolní jízdy byly vypracovány bezprostředně po ukončení přepravy, tedy v době, kdy měli svědci její podrobnosti v živé paměti a jejich vzpomínky nebyly ovlivněny jinými vjemy. Podmínka potvrzení písemné výpovědi při ústním jednání byla rovněž splněna, k čemuž došlo 13. 8. 2018, byť svědci v rámci výsledků neuvedli k provedení předmětné přepravy žádné nové skutečnosti. Z pořízené fotodokumentace je dále nepochybné, že taxametr byl umístěn mezi řadící pákou a ruční brzdou, přičemž z pohledu cestujících, kteří seděli na zadních sedadlech vozidla, byl zastíněn věcmi, které měl žalobce navržené v prostoru řadící páky a ruční brzdy, čímž bylo cestujícím bráněno ve výhledu na samotný

taxametr i jeho displej. K námitce, že cestující nepožadovali k provedené přepravě vydání stvrzenky, žalovaný uvedl, že vyžádání a doložení dokladu o zaplacení jízdného by nepřineslo nové skutečnosti, neboť částka za přepravu (300 Kč) nebyla předmětem sporu. Jelikož žalobce sám přiznával, že mu cestující zaplatili částku 300 Kč, o kterou je z vlastní vůle požádal, nebylo zapotřebí se nevydáním dokladu o zaplacení jízdného více zabývat.

16. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že neztotožňuje s názorem žalobce o nemožnosti využití cizího jazyka při provedení kontrolní přepravy, neboť za účelem odhalování podvodů taxikářů vůči zahraničním turistům je takový postup nezbytně nutný.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že jím spáchané přestupky jsou promlčeny (*třetí žalobní námitka*), neboť žalobce spáchal přestupky dne 19. 9. 2017, správní řízení o nich bylo zahájeno dne 20. 7. 2018, čímž došlo k přerušení běhu lhůty a počala běžet lhůta nová, která byla znovu přerušena vydáním prvoinstančního rozhodnutí dne 17. 9. 2018. Žalovaný byl následně vázán novou 3letou lhůtou, byl tedy oprávněn o přestupcích žalobce rozhodnout do 17. 9. 2021. Jelikož žalovaný vydal rozhodnutí dne 13. 5. 2021 a k jeho doručení žalobci došlo dne 17. 5. 2021, zákonná lhůta byla zachována.
18. K námitce žalobce stran nezákonnosti výroku rozhodnutí (*pátá žalobní námitka*) spočívající v tom, že „*neobsahuje žádné údaje o cestujících, pouze jména, kterým měla být poskytnuta taxislužba*“, žalovaný uvedl, že do výroku rozhodnutí se uvádí označení účastníků řízení, kterými cestující nejsou. Není zde proto žádná povinnost jakékoliv jejich údaje do výroku rozhodnutí uvádět.
19. K *šestému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že odůvodnění výše pokuty je dostatečné, neboť z rozhodnutí vyplývá jednoznačná individualizace uložené pokuty s přihlédnutím k individuálním okolnostem a osobním poměrům žalobce. Žalobce v průběhu správního řízení s dopravním úřadem nespolečně pracoval, a nedoložil požadované podklady o svých osobních a majetkových poměrech. Dopravní úřad ani žalovaný tedy neměli možnost objektivně poměry žalobce posoudit. Žalovaný z vlastní iniciativy zjistil nadstandardní informace, které při úvahách o výši uložené pokuty vyhodnotil a posoudil.
20. K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že správní řízení nevyvolal. Jelikož žalobce svým jednáním porušil zákon o silniční dopravě a vyvolal vedení správního řízení, byla mu povinnost nahradit náklady správního řízení uložena.
21. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
22. Podle § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě účinného v době spáchání přestupku *dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.*
23. Podle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě účinného v době spáchání přestupku *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.*
24. Podle § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě účinného v době spáchání přestupku *dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.*

25. Podle § 21 zákona odst. 4 o silniční dopravě *dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících,*
- d) zobrazované údaje z taxametrů byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby,*
 - e) řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy,*
26. Podle § 35 odst. 2 písm. q) zákona o silniční dopravě účinného v době spáchání přestupku *dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. f) nezajistí, aby zobrazované údaje z taxametrů byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.*
27. Podle § 35 odst. 9 písm. b) zákona o silniční dopravě *za přestupek lze uložit pokutu do 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.*
28. Podle § 30 písm. b) přestupkového zákona *promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*
29. Podle § 32 odst. 2 přestupkového zákona *promlčecí doba se přerušuje*
- a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,*
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením,*
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;*
- přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*
30. Podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona *odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.*
31. Podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*
32. Podle § 94 přestupkového zákona *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.*
33. Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
34. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs

85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

35. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
36. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný k výzvě městského soudu výslovně neuvedli, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
37. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci.
39. Svědkyně N. v záznamu z kontrolní jízdy ze dne 19. 9. 2017 uvedla, že žalobce si po dojezdu k Hotelu Pyramida „z *patra*“ řekl o 300 Kč, přičemž svědkyně platila pětisetkorunou a žalobce jí vrátil 200 Kč. Výpověď svědkyně N. koresponduje s výpovědí svědkyně B. v záznamu z kontrolní jízdy z téhož dne, která uvedla, že po jízdě bylo požadováno 300 Kč, přičemž bylo placeno pětisetkorunou. Soud proto neuvěřil verzi žalobce, že místo částky 187 Kč, žádal částku 300 Kč z toho důvodu, že po dojezdu k Hotelu Pyramida měla jedna ze svědkyň údajně žádat, aby na ně žalobce počkal, že s ním pojedou zpět. Svědkyně dále shodně uvedly, že taxametr po celou dobu jízdy nebylo vidět, neboť tam, kde se obvykle nachází, tj. za řadící pákou, byly noviny, které jej zakrývaly. Výpovědi svědkyň korespondují s provedenými listinnými důkazy, mj. s fotodokumentací, jakož i protokolem o kontrole. Z fotodokumentace pořízené z motorového vozidla žalobce ze dne 19. 9. 2017 v čase 22:29 hod bylo zjištěno, že taxametr byl umístěn za řadící pákou, tedy na místě, kde byly podle tvrzení svědkyň navrženy noviny a taxametr z pohledu cestujících zakrývaly. Z protokolu o kontrole ze dne 27. 9. 2017 se rovněž podává, že údaje z taxametru nebyly během přepravy viditelné ani čitelné a žalobce požadoval jízdné vyšší (300 Kč), než ukazoval taxametr (187 Kč). Z provedených důkazů plyne, že vina žalobce byla v dostatečné míře prokázána.
40. Pokud jde o důkazní relevanci protokolu o kontrole, z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č.j. 4 As 21/2017 – 80, ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013 – 35 či ze dne 31. 7. 2019, č.j. 6 As 29/2019 – 32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno považovat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými důkazy vůbec zpochybněn.
41. Záznamy byly založeny do správního spisu a žalobce se s nimi mohl prostřednictvím nahlédnutí do spisu kdykoliv seznámit. Svědkyně v rámci ústního jednání dne 13. 8. 2018 potvrdily pravdivost informací uvedených v oznámení o provedené přepravě. Skutečnost, že si již předmětnou kontrolní jízdu detailně nevybavovaly, je s ohledem na dobu, která

mezi jejich výsledkem a uskutečněním jízdy proběhla, vcelku pochopitelná. Podstatné je, že při výsledku potvrdily pravdivost informací uvedených v oznámení o provedené přepravě. Soud naopak nemůže přisvědčit argumentaci žalobce, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, pokud se prvostupňový orgán svědkyň při výsledku nedotázal na žalobcem namítané okolnosti (zda požadovaly jízdu zpět a proč nepožadovaly stvrzenku). Žalobce byl o konání svědeckého výsledku řádně a včas vyrozuměn, přesto však nevyužil svého práva a výsledku se nezúčastnil, pročez se sám připravil o možnost klást svědkyním otázky. Tuto skutečnost proto nelze klást k tíži správnímu orgánu.

42. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl v posuzovaném případě zjištěn zcela dostatečně a považuje za stěžejní, že protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o průběhu kontrolní jízdy. Správnost uvedených zjištění pak byla dále posílena provedením výsledku svědkyň, které, byť si již na konkrétní okolnosti předmětné jízdy s ohledem na delší časový odstup nevzpomněly, jednoznačně potvrdily autenticitu skutečností uvedených v oznámeních o provedené přepravě.
43. Ve vztahu k *druhému žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobce, že využití cizího jazyka při přepravě prováděné v rámci státního odborného dozoru v taxislužbě, jakož i pořizování obrazových záznamů bez vědomí žalobce, bylo nezákonné.
44. Podle § 51 správního řádu k provedení důkazů lze využít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Utajené pořizování audiovizuálních nahrávek orgány veřejné moci jsou nepoužitelným důkazem v případě, že zasahují do „soukromého života“ fyzických osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009 – 119). V dané věci nebyl zasažen soukromý život žalobce, neboť nešlo o nahrávání projevů žalobce soukromé povahy. Obrazové záznamy byly pořízeny po ukončení jízdy při provádění kontroly odstaveného motorového vozidla a fotodokumentace zachycuje pouze karosérii a kokpit vozidla. Obsahem fotodokumentace tedy nejsou projevy soukromé povahy žalobce. Pokud jde o využití cizího jazyka, považuje soud za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005 – 81, který se vyjadřoval k právní úpravě zákona o silniční dopravě ještě před žalobcem namítanou novelou tohoto zákona, kterou do něj bylo vloženo ustanovení § 34 odst. 7 a výslovně zakotveno oprávnění užívat při kontrole cizí jazyk. K použití cizího jazyka cestujícími soud shledává legitimní důvod; je tak činěno z důvodu, že k předražení maximálních cen osobní taxislužby dochází ve velké míře právě vůči cizincům. Soud zdůrazňuje, že jízda svědkyň nebyla kontrolním úkonem, ale úkonem předcházejícím kontrole podle ustanovení § 3 kontrolního řádu. Až na základě jejího vyhodnocení správní orgán rozhodne, zda kontrolu zahájí. I při tomto úkonu je nutno zohlednit povahu a efektivitu konkrétní kontroly, aby bylo dosaženo jejího cíle, který není prioritně represivní, ale plní funkci dohledu nad dodržováním stanovených pravidel. V tomto případě se tato funkce kontroly promítla i v její formě, která obsahla použití cizího jazyka, což není v rozporu s kontrolním řádem.
45. Ve vztahu k *třetímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že přestupek je promlčen. Vzhledem k tomu, že za přestupky žalobce lze uložit pokutu až do výše 350 000 Kč podle § 30 písm. b) přestupkového zákona činí promlčecí doba tři roky. Promlčecí doba se přerušuje zahájením správního řízení, jakož i vydáním prvostupňového rozhodnutí (§ 32 odst. 2 přestupkového zákona). V případě přerušení promlčecí doby odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Ze správního spisu bylo zjištěno, že

žalobce přestupek spáchal dne 19. 9. 2017, přičemž správní řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení o přestupku dne 20. 7. 2018, a prvostupňové rozhodnutí bylo následně vydáno 17. 9. 2018. Obě skutečnosti způsobily, že se k uplynulé promlčecí lhůtě nepřihlíží a počíná běžet nová tříletá promlčecí lhůta. Vzhledem k tomu, že k poslednímu přerušení promlčecí doby došlo vydáním prvostupňového rozhodnutí (17. 9. 2018) a přestupky byl spáchány dne 19. 9. 2017, k zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek nedošlo.

46. Ve vztahu k *čtvrtému žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že správní orgány nedodržely lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu. Ustanovení § 94 přestupkového zákona stanoví, že *„pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá jej správní orgán nejpozději do 60 dnů od zahájení řízení“*. Ustanovení přestupkového zákona je přitom ve vztahu k ustanovení obsaženému ve správním řádu normou speciální. Soud konstatuje, že jde sice o zákonnou, ale zároveň také pořádkovou lhůtu, která doplňuje žalobcem namítanou lhůtu pro vydání rozhodnutí obsaženou v § 71 správního řádu. Dle ustálené judikatury porušení pořádkové lhůty správním orgánem při posouzení zákonnosti postupu správního orgánu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s.ř.s. nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí správního orgánu. Co se týče prvostupňového rozhodnutí, nelze při jeho vydání porušení předmětné lhůty konstatovat, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 20. 7. 2018 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 9. 2018, tedy v zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí.
47. Jinak je tomu však v případě odvolacího řízení. Zde bylo překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku značné a z pohledu obsahu správního spisu nedůvodné. Odvolání žalobce bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 1. 10. 2018 a žalovanému bylo se spisovým materiálem postoupeno 4. 10. 2018. K vydání napadeného rozhodnutí však došlo až dne 13. 5. 2021. Tato skutečnost však s ohledem na shora uvedené nemohla sama o sobě založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
48. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí, který byl následně žalovaným částečně změněn a ve zbytku potvrzen, nesplňoval podmínky § 68 správního řádu, především neobsahoval žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta přeprava a důkaz o tom, že se jednalo o zaměstnance prvostupňového orgánu. K této námitce soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006 – 73, podle něhož *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“*. V posuzovaném případě byl skutek popsán nezaměnitelně s jiným tak, že z něj vyplývá naplnění všech znaků skutkové podstaty, tedy zejména datum jízdy, trasa, vozidlo taxislužby, včetně dostatečného popisu jednání žalobce. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu vyžaduje, aby ve výrokové části bylo uvedeno řešení otázky, která je předmětem správního řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Označení cestujících (svědkyň) a jejich poměr ke správnímu orgánu nejsou rozhodné okolnosti; pro popsání objektivní stránky spáchaného deliktu z povahy věci není relevantní, komu byla poskytnuta přeprava. Delikt spáchaný žalobcem nespočívá v poškození konkrétních cestujících, nýbrž v ohrožení zájmu společnosti na ochraně cestujících před předražováním jízdného a plnění daňových povinností. Soud je proto toho názoru, že prvostupňový orgán popsal skutek dostatečně

konkrétně a nezaměnitelně. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím napravil vadu prvostupňového rozhodnutí, která spočívala v uvedení neúčinného ustanovení právního předpisu v jeho výroku.

49. V šestém žalobním bodu žalobce brojí proti způsobu uložení pokuty a její výši. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
50. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
51. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč, která tedy odpovídá 20 % zákonem stanovené horní hranice sankce (350 000 Kč). Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsáných judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se podrobně žalovaný

v napadeném rozhodnutí zabýval na str. 7 až 8 rozhodnutí a též prvostupňový orgán na str. 8 až 9 ve svém rozhodnutí.

52. Prvostupňový orgán v rozhodnutí na str. 8 uvedl, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto především k rozsahu poškození cestujících, tedy k částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena (neoprávněný získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 113 Kč). Při stanovení výše pokuty vzal v úvahu skutečnost, že se v posuzovaném případě jednalo o razantní navýšení přípustné maximální ceny.
53. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se správní orgány nezabývaly jeho majetkovými poměry. Správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zjevné, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016 – 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správními orgány takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“*. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ pak Nejvyšší správní soud definoval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133, přičemž uvedl, že *„Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“*.
54. Soud ve vztahu k uvedené námitce konstatuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce přesvědčen, že prvostupňový orgán mu uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů je pro něj výše uložené pokuty likvidační, a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení, před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení, neuváděl. S ohledem na uvedené skutečnosti nelze dle přesvědčení soudu správními orgány vytýkat, že nepřihlédly k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení podklady samy iniciativně nevyžádaly. Z již shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133 vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.
55. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že uložena pokuta ve výši 70 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření žalobce, avšak žalobce netvrdil a nedoložil žádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že se jedná o částku, která by mohla znemožnit jeho podnikání či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. K tomu soud v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu připomíná, že uložena sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního

jednání, neboť jediné tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č.j. 6 As 266/2014 – 41).

56. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní posuzované věci nebyly splněny.
57. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobce, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
58. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č.j. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 21 a 35 zákona o silniční dopravě vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.
59. Konečně neobstojí ani námitka žalobce týkající se výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. V napadeném rozhodnutí žalovaný na základě žalobcova odvolání přezkoumal i tento nákladový výrok, přičemž ve shodě s prvostupňovým orgánem přílehavě odkázal jednak na příslušná ustanovení právních norem (§ 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.), jakož i na skutečnost, že povinnost náhrady nákladů řízení byla žalobci uložena jako účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Takové zdůvodnění uložené povinnosti považuje soud za zcela postačující. O tom, že to byl právě žalobce, který vyvolal řízení o uložení pokuty tím, že spáchal protiprávní jednání, jehož podstata je popsána ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nemá soud žádných pochybností. Povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč tedy byla žalobci uložena právem.
60. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
61. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu